

2012. november 1. – csütörtök

A példabeszédek könyve 10,12: A gyűlölet vizályt teremt, de minden hűtlenséget eltakar a szeretet.

Ha a gyűlölt vizályt teremt, akkor vissza is lehet következtetni, s azt kijelenteni, hogy a vizály oka a gyűlölet. Mi legtöbbször úgy tudjuk, hogy a vizály, veszekedés oka az, hogy valaki más nem teszi a kötelességét, nem látja be a hibáit, nem törekszik a békességre, csak saját érdekét keresi, nem hajlandó megfontolni a dolgokat. Ha jobban bele gondolunk, akkor azt kell mondjuk néha, hogy az a bajunk, hogy mások sok mindent nem úgy látnak, mint mi. Ha pedig tovább merünk menni, s az ígét is elfogadni, akkor felismerjük, a vizály oka nagyon sokszor az, hogy nem gyakoroljuk eléggé a szeretetet. Ahogy egy nagy igehirdető mondta, természetesen sok hibám van, ha neked kevés a szereteted. Aki a békességet szereti és arra törekszik, aki igazi megoldásokat szeretne, de ha lehet, anélkül, hogy egymással hajba kapnánk, az megkeresi a nézeteltérések eredetét, igyekszik felfedezni, hogy a másik ember, akivel vitatkozik, miben és miért látja másként a dolgokat, de nem mulasztja el azzal kezdeni a megoldás keresését, hogy megkérdezi önmagától, hogy megvan-e szívében a szeretet. Ha eleve nem szeretem a másik embert, vagy ha még gyűlölni is képes vagyok, akkor biztos, nem lesz sem békesség, sem megoldás a bajokra. Istenem, segíts, hogy ne gyűlöljek senkit.

2012. november 2. – péntek

Jeremiás siralmi 3,26: Jó csendben várni az ÚR szabadítására.

Bizonyára jó, hasznos az ÚRra várni, hiszen már annyiszor megtapasztaltuk, hogy amit az ige mond, az mind igaz. De... nehéz is. Rohanó világunkban kevés a türelmünk. A mindennapi életben már rég elfelejtettük azokat az időket, amikor egy kérést levélben küldtünk el, majd két-három hét után kezdtük várni a levélben érkező választ. Ma a versenyben levő cégek igyekeznek legfeljebb egy-két nap alatt nem csak a választ megadni, hanem a problémát is megoldani. Kinek van ma türelme Istenre várni? Kitartóan kicsoda imádkozik ma? Elhisszük-e, hogy Isten a javunkat munkálja mindennel, azzal is, hogy nem válaszol rögtön kérdéseinkre, problémáinkra? Arra emlékezünk-e, amikor valahogy sikerült türelmesnek lenni, elhinni, hogy egy nehézségből az ÚR megfelelő időben kiemel, és utána nagyon hálásak voltunk, hogy a Lélek segítségével tudtunk várakozni, s nem hamarkodtuk el a tennivalókat, mert így származott áldás ránk? Nem, nem könnyű, de nagyon érdemes Isten minden szavát komolyan venni, az Ő ígétét életünkben alkalmazni. Még akkor is, ha tíz évet kellene várni valamire, ha az Isten akarata szerint való, akkor abból nagy áldás jön. Adjon az ÚR igazi szabadítást.

2012. november 3. – szombat

Péter második levele 3,18: Növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében.

Isten gyermekeinek feladata növekedni Krisztus ismeretében. Minden keresztyén egyformán azt nyilatkozza, hogy minél jobban megismeri Krisztust, annál inkább felfedezi az Ő szeretetét. Őt megismerni nem csak intellektuális feladat, nem úgy jutunk el az Ő teljes ismeretére, ha nagyon sok ismertet halmozunk, hanem engedelmesség által. A kettő együtt juttat el minket az Ő egyre jobb megismerésére. Sajnálattal, de őszintén kell bevalljuk, hogy kevesen törekednek ma erre. Az emberek többsége Isten nélkül él, s nagy bajban némelyek egyik lehetőségnek tartják azt, hogy az ÚR Nevét segítségül hívják. Az istenfélő emberek közül is sokan azt gondolják, hogy elég, ha az átlagnál kicsit erkölcsösebbek vagyunk, néha eljárunk templomba, elmondunk esténként egy rövid imát. Visszatartanak néha a szélsőségek is, amikor nagyon buzgó emberek igyekeznek minket meggyőzni a

saját ismereteikről, nézetükről Istennel kapcsolatosan, s látjuk, csak betanult szöveg, nem sugárzik belőlük Krisztus szeretete. Sok magyarázatot lehet még keresni, aki viszont elkezd kicsit is megismerni, milyen csodálatos a mi Istenünk, kikutathatatlan, és mégis páratlanul csodálatos a mi Megváltónk, az mindkét irányba elindul majd az ismeret növekedése érdekében. Olvasni fogja Isten ígését, és engedelmeskedni fog Krisztus vezetésének, ezek által az ismeretben növekedik, és a kegyelem is egyre teljesebb lesz életében. El lehet kezdeni most.

2012. november 4. – vasárnap

A zsoltárok könyve 8,5: Micsoda a halandó - mondom -, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?

Az ember a teremtés koronája, az, akinek adott az ÚR mindent, akire rábízta az egész teremtett világot. Az ember az, aki elfordult Istentől, áthágta az egyetlen tiltást, amit Isten mondott neki. Az ember az, aki azóta szüntelen bántja Teremtőjét. Az ember az, aki nagynak gondolja magát, pedig pórszem csupán a mindenségben. Halandó, akinek pár évtizede, amit itt tölt semminek mondható az örökkévalósághoz mérve. A zsoltáros az eget, a csillagokat szemlélve és csodálva teszi fel ezt a kérdést, vagy inkább azt kell mondjuk, hogy csodálkozik el Isten végtelen és érthetetlen szeretetén. Ma milliószer több okunk van a csodálkozásra, s még inkább a csodálatra, hiszen ma nem csak annyit tudunk az égről, csillagokról, amit képzeletünkkel sejteni merünk, hanem ismerünk valamit a fényévnyi távolságokról, a galaxisokról, a képzeletünket meghaladó csillagok nagyságáról, fényéről, a mindenségről. S az a kevés, amit ismerünk, s amit számítások alapján sejtünk még, mind arra ad okot, hogy kimondjuk a zsoltárossal, az ember mennyire kicsi, s mégis, mennyire áldott, hiszen a Teremtő törődik vele. S ha szabad a gondolatot folytatni, Isten törődik a kicsiny, pórszemnyi emberrel, s ez csodálatos, az pedig már szinte érthetetlen, hogy az emberek között ő még engem, a legbűnösebbet is ismer és gondviselése tartja az életem. Köszönöm, Atyám.

2012. november 5. – hétfő

Lukács evangéliuma 15,7: Nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.

A tékozló fiú bátyja nem örvendett öccse hazatérésének, ő realista maradt, aki nem csak annyit lát, hogy hazajött a családtag, hanem azt is, hogy mekkora veszteséget okozott azzal, hogy elment, és azzal, ahogyan visszajött, nincstelenül. Istennek ma is van hatalma megváltoztatni emberek életét, Ő ma is megszólít, hív sokakat. Akik hívását elfogadják, s Hozzá jönnek, azok új életet kezdenek. Sokszor az új élet nagy akadálya mi vagyunk, akik már ismerjük az URat, de olyan nehezen fogadjuk be a megtérő bűnösöket. Mi sokáig tudunk emlékezni az emberek régi tetteire, s néha épp csak elfogadjuk az újakat, de bizalmatlanok maradunk még jó ideig, nehezen tudunk örvendezni az új élet felett. A mennyben viszont öröm van a hazatérő bűnösökért. Megvallom, jó érzés volt olvasni, hogy a mennyben nagyobb az öröm a megtérő bűnösön, mint az igazakon, mert ez közel hozza a mennyei világot saját érzésvilágunkhoz. Nem azt mondja Megváltónk csak, hogy milyen nagy öröm az új élet, hanem azt, hogy miként a földön mi emberek is jobban örvendünk a megtalált elveszettért, mint az el nem veszettért, ez a mennyben is hasonlóan történik. Azaz a mi érzésvilágunk a mennyeből kölcsönzött, vagy azt is mondhatnánk, hogy a mennyei létünkben majd ismerős környezet fogad minket, ott is úgy örvendeznek, mint a földön az igazi istenfélők. Mennyei Atyánkhoz imádkozzunk, hog sok ilyen örömünk legyen közösségünkben.

2012. november 6. – kedd

A zsoltárok könyve 44,2: Isten, saját fülünkkel hallottuk, elbeszélték nekünk apáink, mit vittél véghez napjaikban, a régi időkben.

A mai fiatalok egészen másak, mint mi voltunk, más az életvitelük, más az értékrendjük, nehezen találjuk velük a szót. Ezért úgy gondoljuk, hogy amit a negyven éven felüliek még átéltek, az nem érdekli a mai gyermekeket és fiatalokat, nincs is türelmük hallgatni az öregek unalmas meséit. Inkább magunkban nosztalgizunk néha, egyre ritkábban, vagy a velünk egykorúakkal beszélünk el rövidebb emlékeket a régi időkből. Megvallom, nem kis csodálkozással, és elbeszélhetetlen érzéssel, örömmel, Isten iránti nagy hálával kellett többször is tapasztaljam, hogy tévedek, amikor a fentiek szerint gondolkodom. Megtörtént, nem is egyszer, hogy négy tizenéves gyermekem közül valamelyikkel szóba jött az, hogy húsz-harminc éve milyen volt az élet, valamit hogyan tettünk, s nem kis meglepetésemre, ha elkezdtem mesélni, pillanatok alatt odajöttek a többiek is, hallgatták, még rá is kérdeztek dolgokra, jó beszélgetések alakultak ki. Eszembe jutott az is, hogy szüleim gyermekkorunkban sokat meséltek az életükről, s azoknak a történeteknek nagy részére még emlékszem, s nagyra értékelem mindazt, amit tettek, ahogyan éltek, s hálás vagyok mindazért, amit elmeséltek. Külön Isten kegyelme, hogy sokszor meséltek arról is, hogy Isten miként munkálkodott az életükben. Izráelben Isten parancsa szerint kellett a szülőknek, különösen az apáknak beszélni Isten csodáiról, kegyelmes cselekedeteiről, szabadításáról, áldásairól népének életében. Minden szülő ezt kellene ma is gyakorolja, természetesen kényszer nélkül. Le kell vetkőzzük előítéleteinket, amikért meg sem próbálunk gyermekeinknek beszélni Isten dolgairól, mert úgysem hallgatnának meg, nem érdekli őket, s kezdjük el egyszerű szavakkal mondani nekik, mit tett Isten saját életünkben, szüleink életében, az Ő gyermekeinek életében. Szeressük családtagjainkat ezáltal is, hogy nekik teszünk bizonyosságot a mi Istenünkről.

2012. november 7. – szerda

Pál második levele a korintusiakhoz 12,9: Az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem.

Mi legtöbbször szégyelljük az erőtlenségeinket. Mindenki, vagy szinte mindenki arra törekszik, hogy elrejtse gyengeségeit, fogyatékosságait, erőtlenségét. Választások előtt a jelöltek igyekeznek mindig megmutatni, mennyire egészségesek, ez is fontos tényező állítólag. A másik véglet inkább csak elmélet, vagyis néha panaszkodnak emberek, mennyire kicsiny a hitük, de sokszor ezen szavakkal is magukra, alázatukra akarják a figyelmet irányítani. Amikor beszámolunk egy közösség életéről, ahogyan ezt sok helyen teszik év végén, nagyon ritka az, hogy említsék az erőtlenséget. Nagyon kitanultuk ezt is, oda tesszük az elejére, hogy megsegített Isten, s akkor nem tűnik majd szerénytelenségnek, hogy hosszasan soroljuk, mi mindent cselekedtünk. Pál apostol azt írja, hogy ő valósággal dicsekszik azzal, hogy erőtlenséges, alkalmatlan a feladatok elvégzésére. Így Krisztus ereje hordozza, s véletlenül sem tulajdonít semmit magának, hanem örömmel nyugtázza, hogy az ÚR munkálkodik, Jézus Krisztus használja őt küldetésének teljesítésére. Alkalmatlan és erőtlenséges vagyok, de erőtlenséges is, mert a magam erejével igyekeztem a lehető legjobbat tenni. Elismerem az ÚR előtt erőtlenségemet, és kérem Őt, ha kedves Előtte és használni akar, adja erejét ahhoz, ami kedves Előtte, hogy Őt dicsőíthessem.

2012. november 8. – csütörtök

Ezékiel próféta könyve 18,25: Ti azt mondjátok: Nem következetes az Úr. Figyeljetez ide, Izráel háza! Én nem vagyok következetes? Inkább ti nem vagytok következetesek!

Jézus példázata jut eszembe, a szőlőben dolgozó munkásokról, akik korán mentek ki dolgozni, s amikor azok, akik keveset dolgoztak megkapták bérüket, ők arra gondoltak, hogy többet kapnak. Mikor

ugyanannyit kaptak egész napi munka után, mint azok, aki kegy órát dolgoztak, zúgolódní kezdtek. Amikor ezt a történetet először mondtam el gyermekeknek, mielőtt a Jézus választát is elmondtam volna, megkérdeztem őket, hogy a gazda igazságos volt-e, amikor ugyanannyi bért fizetett a munkásoknak, s a gyermekek nagyon őszintén azt válaszolták, hogy nem, mert akik többet dolgoztak, azoknak több járt volna. Pedig az összeg, amit kaptak messze több, mint bárkinek a napi bére abban az időben, annak többszöröse, s mégis, mi másként gondolkodunk. Nekünk megvan a saját logikánk, s legtöbbször ezt megtartjuk akkor is, amikor Istenről gondolkodunk. Mi tudjuk, kinek mit kellene adjon az ÚR, kit, hogyan kellene megsegítsen, mert megérdemli, és kit nem kellene annyira támogatasson, hiszen sokkal többet kap, mint mások, akik jobbak nála. Magunkra nézve pedig teljesen elfogultan gondolkodunk, mégis, biztosak vagyunk abban, hogy következetesek, sőt, igazságosak is vagyunk. Márpedig az ÚR az, aki nem változik, Ő az, aki minden körülmény között megtartja szavát, amikor mi hűtlenkedünk, Ő akkor is hű marad. Nem a magunk emberi, száz felől befolyásolt, ismeretekben hiányos, bűnök által is megfertőzött logikánkhoz kellene ragaszkodjunk, hanem ahhoz, amit az ÚR mond. Az Ő Szava megáll, igaz, következetes és beteljesedik. Van mire építeni, van pontosan kijelölt irány, mert az Ő Szava szól, vezet, változatlan. Rá figyeljen ma is minden keresztyén hívő ember.

2012. november 9. – péntek

A zsoltárok könyve 31,6: Kezetre bízom lelkemet, te váltasz meg engem, URam, igaz Isten!

Az előző versek alapján egy menekülő, biztonságot, békességet kereső zilált lélek áll előttünk. Mai világunkban nagyon sok ilyen ember van körülöttünk. Dönt: Isten kezére bízza magát. Mi kérdezzük: mit bízhatunk Istenre? Talán lelkünk vigasztalását Tőle várhatjuk. Kis bátorítást. És még lehet Tőle vezetést is kérni, megoldásokat. Aki ismeri az URat, annak a kérdése már nem az, hogy mit bízhatunk Isten kezére, hanem az, hogy van-e olyan, amit ne az Ő kezébe kellene tegyünk? Egész életünket Rá bízhatjuk, s csak amikor kezére bízunk magunkat, akkor döbbenünk rá, milyen biztonság, békesség van ott. Ez ne maradjon szép mondat, Isten kezére bízom magam, hanem vegyük sorra mindazt, ami miatt életünk zilált, ami miatt aggódunk, ami békétlenséghez vezetett, s mindazt bízunk rá Isten kezére.

2012. november 10. – szombat

A zsoltárok könyve 118,15-16: Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbja hatalmasan munkálkodik! Fölemelte jobbát az ÚR, az ÚR jobbja hatalmasan munkálkodik!

Téli időben, mikor a falusi ember behúzódik otthonába, meg szoktunk látogatni minden családot. Mindenütt igyekszünk igét olvasni, imádkozni, a család életéről érdeklődünk. Szinte minden házra el lehet egy szóban mondani, hogy milyen a hangulata, mi az, ami kisugárzik az ott lakók életéből. Mindig nagy öröm olyan hajlékba menni, ahol már többször is jártunk, és tudjuk, ott nagy békesség, megelégedés, szeretet uralkodik, az emberek Isten dolgairól kérdeznek, a hit útján járnak. Sokszor idős emberek hajlékába térünk be, ahonnan nem hallszik ki az utcára, mint amikor még nem találták fel az üveget és a szigetelő anyagokat, nem hallatszik ki tehát az ének, az ujjongás szava, de még ha nem is lennének ablakok, akkor sem, mert ők már nem szavakkal fejezik ki azt, ami szívükben van. De egy tekintettel is elárulják, mennyi tisztelet, szeretet van szívükben egymás iránt, mennyire az Úrban bíznak még a próbák alatt is. Néha egy-egy könny is lecsordul az arcokon, s mégis, nem a panasz, elégedetlenség miatt van, hanem a próbákban is reménységgel tekintenek a Győztes Krisztusra. Ők tudják, Isten hatalmasan munkálkodik, s idejében fogjuk megtapasztalni hatalmas kezének áldásait.

Olyan jó, hogy vannak ilyen „sátrak”m családok, közösségek. Tegye az ÚR ilyenné a magunk családját, gyülekezetét is.

2012. november 11. – vasárnap

Jeremiás próféta könyve 24,7: Olyan szívet adok nekik, amellyel megismernek engem, hogy én vagyok az ÚR.

Noha rövid mondat a mai ige, benne több üzenet is megfogalmazódik. Isten az Ő prófétája által üzen népének, azaz törődik velük, foglalkozik ügyükkel, terve van a választott nép számára. Ebben az üzenetben Isten nem valamilyen kérést, követelményt állít népe elé, amit teljesítve majd várhatják az Úr szabadítását, hanem Ő már arról az időről beszél, amikor helyreállítja népét, annak életét, és Isten az, aki ajándékot ad az övéinek. Nem mi indulunk Isten felé, nem magunktól vagyunk képesek az Ő követésére, de még arra sem, hogy felismerjük Őt, megismerjük azt, aki a mi Istenünk, és ahogyan Ő cselekszik. Minden az Ő ajándéka, s erről szól most a próféta által, hogy olyan ajándékot készített az övéinek, mely által képesek lesznek erre az ismeretre. Isten munkálkodik szívéinkben, az emberi megromlott gondolkodás, természet helyett egy új, más féle, isteni gondolkodást és természetet ad az Ő Lelke által. Sokszor látható ez a mai életben is. Látunk embereket, s még gyakrabban olvasunk emberekről, akiknek életében olyan események történnek, melyek őket Isten felismerésére kellene serkentsék, de erre nem képesek, mert a szívük még nem újult meg. Ahogyan az egyik evolúciót valló mai tudom mondta erről a tudománynak nevezett elméletről: világosan látom, hogy az evolúció hibás, nem lehet bizonyítani, nincsenek átmenetek egyik állapotból a másikba az élő világban, de mégis ezt vallom, mert nem akarok hinni Istenben. Pál mondja a római levélben, hogy Isten felismerhető a természetben is, s a mai tudományos gondolkodású embernek sok bizonyítéka van arra nézve, hogy a természetnek van egy Teremtője, de míg nincs Istentől kapott szíve, nem fogadja el azt sem, ami nyilvánvaló. Nagyon hálásak kell legyünk, ha mi tudjuk, hogy ki a mi Istenünk, s fordítva is igaz, ha már ismerjük Őt, hiszünk Benne, ez annak a jele, hogy Ő már munkálkodott és munkálkodik életünkben, Ő tett alkalmassá erre az ismeretre. Legyen áldott szent Neve.

2012. november 12. – hétfő

Sámuel első könyve 16,7: Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van.

Az ember szeme szerint ítél, hiányos ismeretek alapján bírál, az ÚR a teljességet ismerve tekint ránk. Az ember sokszor azzal a céllal szemlél valamit, valakit, hogy azt megszólja, Isten azért vizsgálja a szíveket, hogy vigaszt, reményt, áldást adjon. Sámuel Isten parancsára indult új királyt keresni Izráelnek. Istennek engedelmességgel ment Isai házához, az ÚR szava szerint akarta felkenni annak egyik fiát. Mikor az elsőszülöttre rátekintett, két fontos tényező lehetett, ami őt arra indította, hogy azt akarja királlyá kenni. Az első a szemnek látása, az, hogy Eliáb megjelenése, termete olyan volt, amilyennek egy királyt el lehet képzelni. A második pedig, hogy ő volt az első gyermek, s a törvénynek és a hagyományoknak betartásával őt kellett felkenni. Itt már Sámuel úgy gondolhatta, hogy eddig elvezette őt Isten, itt már minden világos. Isten azonban másként gondolkodik, mint mi emberek, s megszólítja a prófétát, hogy ne azt válassza, akiről ő gondolja, hogy alkalmas, ne termete szerint ítélje az embert, és még az elsőszülöttségi jogot se alkalmazza tetszése szerint, hanem mindig az ÚR akaratát kövesse. Mi nem ismerjük az emberek szívét, de még azt sem, hogy mivé formálhat valakit az ÚR Lelke, ezért mindenben Istenre kell figyeljünk, az Ő akaratát kérjük imában, azt, hogy adjon nekünk világosságot, bölcsességet mindig érteni és cselekedni szavát. Ha az ÚR által választott királyt, vezetőt felismernénk és elfogadnánk minden szinten, áldás származna abból mindnyájunk életére.

2012. november 13. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 55,9: Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.

Nem tudom, hogy jól értem-e. Hat általam elérhető fordításból négyben az van, hogy amennyivel magasabb az ég a földnél. A másik kettő úgy fogalmaz, hogy „melly igen távol az ég a földtől”, illetve „mint az egek fölülhaladják a földet”. Ez a két utóbbi fordítás számomra érthetőbb, egyezik saját felfogással arról, hogy mit is akar üzeni az ige, de az előbbi fordítás a gyakoribb, feltételezem tehát, hogy közelebb is lehet az eredeti szöveg jelentéséhez. De mennyivel magasabb az ég, mint a föld? Egy ilyen összehasonlítás szerintem akkor lehetséges, amikor azonos mértékegységet használunk. Milyen magas az ég? Mihez mérten? Talán a földhöz, s akkor pár kilométerről beszélhetünk. De milyen magas a föld? Mihez képest? Ismerték két és fél évezrede azt a kifejezést, hogy tengerszint? Úgy gondolom, téves az eszmefuttatás iránya. Az ég magasságát a földdel nem lehet összemérni, hasonlítani, mert az egyiknek van magassága, a másik lábunk alatt van. Számomra az ige azt üzeni, hogy Isten utait, gondolatait nem lehet összehasonlítani az enyémmel, nem arról van szó, hogy Istennek jobb megoldásai vannak, Isten kicsit minőségibb életvitelt javasol nekem. Az ige arról beszél, hogy az Ő gondolatai, utai tökéletesek, az enyémmel szóba sem jöhetnek, nincs mit hasonlítani, nem lehet egyeztetni, közös nevezőt keresni, nem kell igazítsak keveset gondolataimon, hanem el kell fogadjam az Ő akaratát, vezetését, útmutatását. Ha ezt teszem, áldásos lesz számomra. Szólj, URam, mert hallja gyarló szolgád.

2012. november 14. – szerda

Jakab levele 1,26: Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem még önmagát is becsapja, annak a kegyessége hiábavaló.

Egy rövid elmélkedésben nem lehet még egyetlen igeverset sem kimeríteni, annak olyan sok üzenete lehet, hogy különböző szempontok szerint arról sokat lehet beszélni. Piciny példaként itt van a mai versben két betű: is. Érdemes azon elgondolkodni, hogy mit jelent az, amikor másokat becsapja az ember, amikor Istent is meggyőzni szeretné valamiről, és mikor még önmagát is megtéveszti, saját lelkiismeretét elhallgattatja. Az *is* arról üzen, hogy előtte ott voltak a felsoroltak, azok is helytelenek, de amikor már az utolsó helyzethez *is* eljut valaki, az már nagyon súlyos dolog. És mi emberek, sajnos, még erre is képesek vagyunk, az emberi természet ennyire felszínre akar törni még Isten gyermekeinek életében is. A legtöbb esetben azonban másokat megtéveszteni nem nagyon lehet, s még ha sikerülne is, nem sok a haszna. Isten egyáltalán nem lehet megtéveszteni, nem lehet Őt hamis érvekkel, magyarázatokkal meggyőzni kegyességünkről, amikor az ÚR még gondolatainkat is olvassa. És magunkkal sem nagyon tudjuk elhíttetni a nem létező kegyességet, mert a lelkiismeretünket nem hagyja egészen elnémulni a mi URunk. Erről a két betűtől *is* sokat lehet még beszélni, s akkor hol van még ennek az igének sok fontos mondandója arról, hogy mit hiszünk, mit jelent a kegyesség, hogyan kell azt megélnünk, a nyelv bűneiről sok mindent kellene még elmondani, a kegyességre való igazi és hiábavaló törekvésekről is beszélni lehetne. Legyünk abban is igazán kegyesek, hogy nem hiábavalóan, felületesen olvassuk az igét, hanem figyelemmel, imádságos lélekkel, engedelmisségre kész akaratral.

2012. november 15. – csütörtök

A zsoltárok könyve 16,11: Megismerteted velem az élet útját.

Csak Isten ismertetheti meg igazán az emberrel azt, hogy mi is az élet, mi annak az igazi értelme, hogyan lehet teljes, boldog. Fiatalok nem akarják ezt elhinni, de nincs is idejük é nem is akarnak ezen

gondolkodni, s annyszer érezzük mi, Isten gyermekei is azt, hogy erőtlenek vagyunk, nem tudjuk meggyőzni még saját gyermekeinket, szeretteinket sem afelől, hogy mennyire szép, gazdag az Istennel való élet, vagy az ige kifejezésével az Isten útjain való járás, az élet azon útjának követése, amit Ő tár elénk. Nem ítélkezünk a mai emberek, fiatalok fölött, sokkal inkább fáj a szívünk értük, mert nem akarnak elgondolkodni azon, ami annyira nyilvánvaló. Már eldugott kis falusi környezetben élő gyermekek is úgy nőnek fel, hogy egyetlen törekvésük a birtoklás, mindig többet akarnak maguknak abból, aminek értelmét sem ismerik sokszor. Annyi az életük célja, hogy meglegyen a legújabb, lehetőségekhez mérten legjobb hordozható telefon, számítógép, egyéb eszközök, de nem ismerik, mit is jelent élni. Több száz barátságot kötnek havonta a világhálón, de nem sírtak még soha együtt egyetlen társukkal sem. Idősebb emberek ledolgozták az életüket, s nem kevés az olyan hetven éves, aki megélhetne nyugodtan a kis nyugdíjából, de ehelyett állatokkal foglalkozik, minden nyereség nélkül, s célja az, hogy még több állata legyen, mert akkor kap támogatást. De jó lenne mindenkinek, nekem is megállni gyakrabban a robotolásból, s megkérdezni magamtól, de főként Istentől, hogy mi is az élet, mit készített Ő nekem, s kérjek Tőle tisztánlátást, bátorságot, hitet, alázatot, hogy az Isten által kijelölt úton haladjak. URam, taníts meg élni.

2012. november 16. – péntek

Dániel próféta könyve 3,32: Jónak látom kihirdetni a jeleket és a csodákat, amelyeket a felséges Isten tett.

Keveset beszélünk Isten csodáiról. Isten ma nem tesz olyan csodákat, mint a régi időkben, szól az egyik magyarázat. A múltban tett csodáit, a bibliai történeteket mindenki ismeri, szól a másik mentegetőzés. Isten dolgairól a lelkészek kell beszéljenek, ők vannak erre felkészítve, mondják ugyancsak sokan. Hitelesen Isten jeleiről, csodáiról az tud beszélni, aki átélte azokat. Az, aki tapasztalja életében Isten áldásait, az Ő gondviselését, azt, hogy az ÚR sokszor beleavatkozik a dolgok menetébe, mindig az övéi érdekében, s Ő még csodát is tesz, ha az által tud megőrizni, vagy valamilyen útra indítani. Dániel három társa kész volt halálba menni, de akkor sem tagadták meg Istent. Hitükre az ÚR olyan csodával válaszolt, ami nem csak a három hűséges ember életét mentette meg, hanem bizonyossággá lett Isten hatalmáról az egész világ előtt. Ezt a csodát a pogány király hirdette ki, aki noha nem ismerte még az igaz Istent, de látta, hogy mit tud cselekedni azoknak az embereknek az istene, akik érte kész voltak életüket áldozni. Ez lett volna a választott nép küldetése, és ez a mi feladatunk is. Úgy ragaszkodni Istenhez, olyan hűséggel követni Őt és az Ő akaratát, hogy látva Isten áldását, szeretetét, kegyelmét, gondviselését életünkön, mások is felismerjék az egyedül igaz Istent. Pál mondja, hogy bárhogyan is, de Isten dicsőíttessék, ez a cél. Ebben a történetben Isten tetteivel dicsőíti három zsidó, akik vállalják a tüzes kemencét is, és Istent hirdeti, s ezáltal dicsőíti egy pogány király is, szavaival, mert felismerte a történetekben az ÚR munkáját. Bárcsak értem is dicsőíttetne a Magasságos szent Neve.

2012. november 17. – szombat

A zsoltárok könyve 69,6: Istenem, te tudod, milyen balga voltam, vétkeim nincsenek elrejtve előtted.

Könnyű a bűnvallása annak, aki nem hisz Istenben. Semmilyen jelentősége nincs annak, amikor azt mondja valaki, hogy „URam, bocsá”, ezzel a kifejezéssel sem istenhitét nem vallja meg a legtöbb ember, sem bűnbánata nincs, nem is akar senkitől elnézést kérni, ez csak egy kifejezés. Felületesen és könnyelműen mondja sokszor az ember, hogy tévedtem, de megbocsát az Isten, mert úgy gondolja, hogy ha létezne is Az, akiben ő nem hisz, akkor is annak dolga a megbocsátás lenne. Ha elmegy templomba, udvariasságból együtt mondja a bűnvallást másokkal, de csak azért, hogy ne

botránkoztasson meg senkit, ne bontsa fel a rendet, neki mindez csak egy szertartás. Még az is, aki Istenhez fordul, Őt keresi, el tudja mondani vallomását, amíg úgy gondolkodik, hogy Isten távol van, néha eljön, s kiment egy-egy nyomorúságból, de nincs élő, állandó kapcsolata a Mindenhatóval. Amikor viszont élő hitre jutunk, s tudatosul bennünk, hogy mindenható, szent, igaz Istenünk van, aki mindig mindenütt jelen van, akivel élő közösségünk van, megszakítás nélkül, annak már nem olyan egyszerű a vallomást megtenni. Aki úgy imádkozik, hogy minden kétség nélkül meg van győződve arról, hogy a jelen levő Isten hallja minden szavát, ismeri minden gondolatát, mi pedig imáinkban az Ő szentsége előtt állunk, az, még ha tömegek előtt szokott is beszélni, s a retorika minden titkát ismeri is, az ÚR előtt dadogni fog, keresi a szavakat, elcsuklik a hangja, s őszinte szégyennel és bánkódva kéri Isten bocsánatát. A zoltárversből ez a lelkiség sugárzik, ez az őszinte bűnbánat fogalmazódik meg Dávid szavaiban is. Tanítson meg Isten minket is így imádkozni.

2012. november 18. – vasárnap

A zoltárok könyve 79,13: Mi pedig, a te néped és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindörökké, s nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!

Isten népe ebben az igében közösségként jelenik meg, ma egyik nagy nyomorúságunk az, hogy nem gondolkodunk közösségben, hanem egyéneknél. Kevés ember akar ma egy nyájhoz tartozni, sokkal gyakoribb az, hogy noha sokféle közösségbe veszünk részt bizonyos tevékenységekben, különálló egyének akarunk maradni. Mindenkinek van rokoni közössége, ezt nem választjuk meg, sokunknak van munkahelyi közössége, tömbház, utca, faluközösség, egy gyülekezetbe is tartozunk. Aztán vannak sport közösségek, könyvtári, sétateri és még ki tudja hány olyan emberekből álló csoport, melyekhez hosszabb-rövidebb ideig tartozunk. Azokban, melyeket megválaszthatunk, legtöbbször saját érdekeinket tartjuk szem előtt, nekem mit nyújt az a közösség, mit nyerek általa. Ahol pedig nem mi döntjük el, hogy kik tartoznak még egy bizonyos körhöz, ott is megpróbáljuk önmagunk számára a legtöbb nyereséget elérni, ha lehet, minél kevesebb elkötelezéssel. Szomorúan lehet ezt tapasztalni kis falusi közösségekben, ahol mindenki elmondja, mennyire összeforrt közösség volt nem is olyan régen, s mennyire felbomlott sok helyen ez az összetartás, helyette mindenki a maga érdekét keresi. Legyünk ma ismét Isten nyája, az a sereg, ahol nem az egyéni érdek a fontos, hanem a Pásztornak való engedelmisség. Ha testvérekként együtt maradunk, s a közösségünk a mi URunkkal is megmarad, a nyáj áldása mindnyájunk javát fogja szolgálni. Adjunk hálát minden közösségért, melynek tagjai vagyunk, s kérjük URunk áldását, hogy mindenik alkalomunk legyen az Ő dicséretére.

2012. november 19. – hétfő

Jeremiás próféta könyve 10,6: Nincs hozzád hasonló, URam! Nagy vagy te, s hatalmad által nagy a te neved.

Bármennyire szépen is rendeznénk be egy szobát, csak néhány napig szakítunk időt csodálni azt, hetek, hónapok múlva megszokott lesz, s egyszer aztán ismét változtatni, újítani akarunk. Sajnos, ehhez hasonló sokszor az Istenhez való viszonyulásunk is. Amikor Isten népe nagy szabadítást élt át, örvendező szívvel adott hálát Urának, s nem ritkán fogadalmat is tette arra nézve, hogy mindig hűségesek lesznek Istenhez. De amikor újabb kihívásokkal kellett megküzdenek, sokszor elfelejtették a korábbi szabadulást, áldásokat. Látták a környező népek szokásait, szertartásait, hallották, hogy mások milyen isteneket és hogyan imádnak, s sokszor Isten népe is kipróbálni akarta azok imádatát, azt, hogy a pogány népek isteneitől várjon segítséget. Pedig annyira nyilvánvaló az, amit az előző versekben ír a próféta, hogy a pogány népek maguk faragják isteneiket, nevetséges azoknak bármilyen hatalmat tulajdonítani. Ma azt gondoljuk, távol vagyunk már ettől a primitív gondolkodástól, pedig

ugyanennyire lehetetlen dolgokban hisz a mai ember is. Sokan fordulnak el a keresztyén egyházaktól, és olyasmiben hisznek, amit nem is neveznek vallásnak, sem hitnek, de gyakorolják az előírásokat, melyek nem csak az ésszerűségnek mondanak ellen, hanem Isten előtt is bálványimádásnak számítanak. Hisznek ma az emberek a csillagok állásában, az embert körülvevő láthatatlan fényben, mágnességben, erőkben, felsorolni sem lehet mennyi mindenben, ami nem kevésbé nevetséges, mint az erdőről kivágott és kifaragott fától kérni a segítséget. A mi feladatunk az, hogy ne csak a hamis isteneket leplezzük le, hanem az igaz és hatalmas Isten hirdessük, Róla tegyünk bizonyosságot. Hirdessük mindenkor, nagy a mi Istenünk, csodálatos dolog Hozzá tartozni, az Ő segítségét, áldását megtapasztalni.

2012. november 20. – kedd

Pál első levele a korintusiakhoz 10,24: Ne keresse senki a maga javát, hanem a másét.

Van a Bibliában olyan igé, melyre könnyen ki tudjuk mondani az áment, legalább alapszinten. Ilyen a parancsok között a ne ölj, vagy a tiszteld szüleidet, ezeket a parancsokat elfogadjuk, sőt, be is tartjuk. Van olyan is, amit elfogadunk, szeretnénk betartani, érzük hozzá Isten erejét, segítségét, és sokat küzdünk, hogy valóban engedelmesek legyünk. Nagyon egyszerű példa az, hogy szüntelen imádkozzatok, s mi igyekszünk is mindig imádságos, Istenre figyelő lélekkel élni, de sajnos néha valami kihozhat a nyugalmi állapotból, egy pillanatra megfélekedünk az Úrral való kapcsolatunkról, dühbe jövünk, nem megfelelő szavakat használunk. Aztán megbánjuk és kérjük az ÚR bocsánatát. Amikor viszont a mai igét olvastam, első gondolatom az volt, hogy nincs senki, aki ezt be tudná tartani, legtöbb ember csak megmosolyogja az igét, mert tudja, hogy az lehetetlen. Sőt, elképzelhetetlen. Még Isten gyermekeinek is tágra nyílik a szeme, és azt kérdezzük, hogy erre mi képesek lehetünk? Nem lesz abból nagy hátrányunk? Ma talán jobban, mint eddig bármikor az ember már gyermekkorától megtanul önzően gondolkodni, önmagáért harcolni, alig tekinteni másokra, annyira körülvesz mindenütt ez az életmód, hogy akaratlanul is sok mindent egy idő után megszokunk, elfogadunk, észre sem vesszük, és mi is úgy élünk. Az első keresztyénekről prédikálva minden lelkész kihangsúlyozza, hogy akkor más idők voltak, ma már nem kell mindenünket eladni, hanem csak egy kissé kell egymásra jobban figyeljünk. Próbáljunk erről az ígéről imádságos lélekkel kissé elgondolkozni, kérjük, mutassa meg az ÚR az Ő Lelke által, hogyan kell megvalósuljon saját életünkben ez az üzenet.

2012. november 21. – szerda

A zsoltárok könyve 146,5: Boldog az, akinek Jákob Istene a segítsége, és Istenében, az ÚRban van a reménysége.

Az boldog, mondja a zsoltár, aki reménykedik. A reménység előre tekint, valamire, ami történik majd, ami ma nincs, de egyszer meglesz. Emberi gondolkodásunk szerint így fogalmaznánk, hogy aki reménykedik, az most várakozik, de amikor a reménység valósággá lesz, akkor az ember is boldog lesz. Azaz mi a boldogságot is a jövőre helyeznénk. Így van ez mindennapi életünkben, szüntelen várunk valamit, készülünk valamire, harcolunk bizonyos célokért, és úgy hisszük, hogy majd, amikor meglesz amit várunk, akkor jobb lesz az életünk, s talán boldogok is leszünk. Ha a nyugdíj összegét emelik, egy-két hónap múlva, gondolja sok idős ember, akkor a többlet összeggel ezt, amazt tudom majd megvásárolni, s akkor jobb lesz az életem, boldog leszek. Ha a gyermekem, unokám bejut a főiskolára, jó munkahelyet talál, akkor majd boldog leszek. Ha, amikor, majd, fogalmazunk mi. Isten ígéje azt mondja, hogy aki Istenben reménykedik, az már most boldog. Mert ez a reménység nem bizonytalanra épít, nem függ, mint annyi emberekbe, körülmények alakulásába vetett reménység a véletlentől, az emberi akaratától, a dolgok alakulásától, hanem amikor Istenben reménykedünk, akkor biztosak

vagyunk abban, hogy Neki semmi nem lehetetlen, egészen bizonyos, hogy Ő szeret minket és mindig a javunkat munkálja. Istenben reménykedni azt jelenti, hogy bizonyosat várunk, s tudjuk, a legjobbkor fog megvalósulni az Ő akarata. Egy másik zsoltár szavaival: bizzál Istenben, én lelkem, mert még hálát adok Neki az Ő szabadításáért.

2012. november 22. – csütörtök

Mózes második könyve 33,18: Mózes pedig ezt mondta: Mutasd meg nekem dicsőségedet!

A dicsőség szót többnyire csak az egyházban használjuk, valami fenségessé, szépet, nagyságosat értünk e kifejezésen, valamit, amiben van egy kis titokzatosság, és ami bizonyára csak Istent és az Istentől származó dolgokat illeti meg. Ezt énekelték a betlehemi pásztoroknak megjelenő angyalok, hogy dicsőség mennyben az Istennek, erről tesz vallást többször a Szentírás, hogy a dicsőség egyedül Istené. A Bibliát tanulmányozó teológusok, íráskutatók úgy határozzák meg a dicsőséget, hogy az *olyan kisugárzás és hódolatra indító méltóság, mely valakiből, aki igen hatalmas, az őt szemlélőre kiárad és azt a csodálat vagy az imádat magatartására készíti*. Isten embere, Mózes abban a csodálatos kiváltságban részesül, hogy Isten megszólítja őt. Első alkalommal az égő csipkebokorból beszél hozzá az ÚR, majd több alkalommal, úgy Egyiptomban, mint a pusztai vándorlás alatt. Itt azonban Mózes talán a legnehezebb pillanathoz érkezett élete során, a pusztai vándorlás alatt. Istent kéri, hogy ne hagyja el a népet, noha ők elfordultak az ÚRtól, hanem vezesse őket tovább, járjon előttük, mutassa nekik az utat. S amikor Isten ezt meg is ígéri Mózesnek, akkor hangzik el a mondat, amit olvastunk az igéből. A legnagyobb mélységben Isten könyörül népén, s ez akkora szeretetnek a jele, ami felbátorítja Mózeszt arra, hogy a legnagyobb kérést is megfogalmazza, az ÚR dicsőségének látását kérje. Adja meg a mi Istenünk, hogy a legnagyobb mélységben, amikor kételkedünk abban, hogy lehet-e tovább lépni, van-e még kegyelem, tapasztaljuk meg Isten érthetetlen nagy kegyelmét, szeretetét, érezzük meg az Ő jelenlétét, áldását olyannyira, hogy a legszemélyesebb és legnagyobb kéréseinket is elmondjuk Neki, azzal a hittel, hogy az Ő méltósága kiárad és betölti életünket.

2012. november 23. – péntek

Mózes első könyve 9,13: Szivárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.

Vallásórán hallottam először Noé történetét, s a szivárványról szóló kijelentést is akkor, 7-8 éves koromban hallattam először. Éveken keresztül őszinte szívvel örvendtem, ha szivárványt láttam, s mindig az jutott eszembe, hogy most Isten ismét beszél velünk emberekkel, velem is, mert én is látom a szivárványt, most az ÚR Istennek eszébe jut, hogy mit ígért, s nekünk is eszünkbe juttatja az Ő szavát. Aztán jöttek az iskolai tanítások, ahol megmagyarázták nekem, 10-12 éves gyermeknek, vagy szinte fiatalnak, hogy a nedves levegőben hogyan törik meg a fény, mi is az a prizma, hány színre bontható a fehér szín, meggyőztek arról, hogy mindez a legtermészetesebb fizikai folyamat, természeti jelenség, nincs irányítója, csak történik. Az akkori értelmemmel mindezt el is fogadtam, s valahogy bennem valami nagyon zakatolt, a lelkem nem tudott lemondani Isten csodájáról, az értelmem viszont mindent tökéletesen elfogadott, amit a felnőtt, tudós tanárok mondtak. Valószínű kevesen lehetnek olyanok, akiknek olyan sok esztendőre lenne szükségük, mint nekem, hogy felfedezem az annyira egyszerű, nyilvánvaló igazságot. Ebben a világban igenis működnek úgynevezett természeti törvények, de ezeket is Isten alkotta, Ő felügyeli és Neki hatalma van arra is, hogy átlépje ezeket. S az, hogy a szivárvány pompás színeiről tudom, hogy azokat azért látom, mert a magas páratartalommal telített levegőben megtörik a fény, ezen tudásom semmilyen akadályt nem jelent abban, hogy ezért a csodáért magasztaljam az Alkotót, aki ezt a csodát is megtervezte. És amikor látom a szivárványt, ma már újra

arra gondolok, Isten emlékezik ígéretére, s beszél velem, velünk. Amilyen csodálatosak a szívárvány színei, olya csodálatos Isten minden üzenete. Magasztallak, URam, köszönetet mondok a szívárványért.

2012. november 24. – szombat

A zsoltárok könyve 22,3: Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni.

Ha csak annyit jelent ez az ige, hogy nem vagyok egyedül ezekkel az érzésekkel és gondolatokkal, melyek néha bennem is megfogalmazódnak, már az is nyereség. Mert van ige, amit csak az érthet, aki hasonló helyzetben volt, mint az, aki leírta azt. Én nem tudom ilyen pontosan megfogalmazni, de olvasom az ígét, s mintha saját lelki állapotom hű leírása lenne az ige minden szava. Nem vagyok egyedül, már sok száz éve is volt, aki ilyen lelki hullámvölgybe került, de tudom, hogy ugyanez a zsoltáros nem sokkal később dicsőítő zsoltárokból köszönte meg a segítséget. A nyomorúságban nem próbálta szépíteni azt, ami szívében volt, hanem elemi erővel engedi feltörni a panaszt ebben a mondatban, és ezt a panaszát is Istennek mondja el. Nem látja a világosságot, a szabadítást, a megoldást, úgy érzi, magára maradt, de érzéseit, gondolatait Isten előtt hozza felszínre. Tudom, hogy Isten alkalmas időben adja meg a legmegfelelőbb segítséget, s tudom, hogy ezért nem kellene aggódnom, de miért tagadnám, hogy emberi gyarlóságom miatt mégis sokszor éjjel sem tudok elcsendesedni, sok minden zakatol bennem. Ez a zsoltárvers pedig arra indít, amit az énekes szerző nemes egyszerűséggel így fogalmazott meg: tárd ki bátran Ő elé.

2012. november 25. – vasárnap

Pál levele az efézusiakhoz 5,19: Mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjatok dicséretet szívetekben az ÚRnak.

Emlékszem, mennyire meglepődtem, amikor néhány évvel ezelőtt első alkalommal láttam az utcán egy teljesen normálisnak tűnő személyt, aki hangosan beszélt, pedig senki nem volt mellette. Aztán kellett még pár ilyet lássak, míg felfedeztem, hogy ők valakivel beszélnek egy hordozható telefon segítségével. Most fordult a kocka, s néha mosolyogva látom, hogy emberek furcsán tekintenek rám, amikor autóval megyek falvakon keresztül, s beszélek, énekelek, pedig senki nincs az autóban mellettem. Elég gyakran szoktam Istent megszólítani, amikor utazom, s ilyenkor néha hangosan mondom el azt, ami szívemen van. A kintiek viszont csak annyit látnak, hogy autót vezet valaki, még csak telefon sincs füléhez szorítva, mégis beszél. Máskor zenelejátszón hallgatok dicséreteket, s néha együtt énekelek a lejátszóval, ezzel dicsérem URamat. Pál apostol is arra biztat, hogy szívünkben dicsérjük Istent. De azt is mondja, hogy a testvérek közösségében is gyakoroljuk az ÚR dicséretét. Mondjunk egymásnak zsoltárokat. Furcsa, hogy istenfélő barátainknak nem mondunk zsoltárokat, mert hiszen ők is tudják azokat, azoknak pedig, akik nem Isten gyermekei, azért nem mondjuk, mert őket amúgy sem érdekelné. Legyen több dicséret közösségeinkben, legyünk ebben élenjárók, igyekezzünk mindig az ÚR dicséretére.

2012. november 26. – hétfő

A példabeszédek könyve 8,13: Aki féli az URat, gyűlöli a rosszat.

Az ige pontos, az emberi véleményt formálni, alakítani szükséges. Ugyanebben a könyvben olvashatjuk azt, hogy az ÚRnak félelme a bölcsesség kezdete. Azaz Istent félni nem rettegést jelent, hanem bölcs, megfontolt életet. Nem úgy kell élni, ahogyan sajnos sokszor hallható emberektől, hogy vigyázz, ne tégy rosszat, mert Isten megbüntet. Ebben az emberi logikában, ami téves, ellent mond az ígének, ebben tehát az van, hogy Istentől rettegni kell, mert Ő büntetéssel sújtja a vétkezőt. Ha nem így lenne, azt,

amit Ő büntet, szívesen tenné az ember, a gonosz dolgokra sokan hajlamosak vagyunk, csak hát félünk, mert megver Isten. A Bibliában nem ez áll, hanem azt mondja Salamon az igében, hogy aki tisztelettel féli az URat, aki Isten akaratának követése által mutatja az ő bölcsességét, az gyűlöli a rosszat. Nem akarja a rosszat, csak nem teheti, mert baj lesz belőle, hanem a rosszat, a bűnt nem szereti, nem kívánja, sőt, gyűlöli azt. Kicsit elgondolkoztat az ige, önvizsgálatra indít. Miként félem az URat, s újjászületett szívvel irtózom-e mindattól, amit Isten rossznak tart? Vagy néha még mindig a rosszra csábít óemberem, s nem Isten szeretete, az Ő bennem lakozó Lelke veti el a gonosz gondolatát is, hanem csak a félelem a következményektől? Az „aki” azt engedi az igéből kiolvasni, hogy nem mindenki, hanem egyesek ilyenek, azok, akik Istent félik, de vannak mások is, akik nem így gondolkodnak és élnek. Én melyik csoporthoz tartozom?

2012. november 27. – kedd

Márk evangéliuma 12,29-31: Jézus így válaszolt: „A legfőbb ez: Halljad, Izráel, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr, és szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. A második ez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.”

Mit tegyek, és mit ne tegyek, ez a két fő kérdése az embernek, az Istennel való kapcsolatban. Úgy gondolja, hogy vallásos életet kell élni ahhoz, hogy Isten megsegítse. Ha elmegy a templomba, azzal jót tesz, akkor számíthat a gondviselésre. Ha vasárnap dolgozik, ezzel olyat tesz, amit nem lenne szabad, akkor a büntetés jön majd. S ezt a gondolatot minden nap ezer féleképpen lehet folytatni. A fő kérdés végül is ez, szabad vagy nem szabad, kell, vagy nem feltétlenül. Ráadásul pedig az eredményt mérlegeljük, a tilos dolgokból mennyit tettünk mégis, azok enyhe vagy súlyos bűnök voltak, és a dicséretes tettek mennyisége elégséges-e. Megváltónk más szemléletre biztat. Merjük kimondani: újjászületés nélkül ezen a szinten marad az ember, hogy a különben kívánt, de tilos bűnökből lehetőleg csak keveset és ne túl súlyosakat kövessünk el, az Isten által kért tettekből pedig minél többet. Aki viszont átélte azt, amit a Szentírás megtérésnek, újjászületésnek nevez, az Isten gyermeke, s a szívében ott van Isten ajándéka, az a Lélek, az a szeretet, mely Tőle származik. Nincs nagyobb parancsolat, nincs fontosabb szempont, nincs más tiltás vagy biztatás, mint a legfontosabb, Isten és embertársaink szeretete. Ha szívemben helyet adok az Ő szeretetének, sok minden átminősül, s ennek következményeként a mi magatartásunk is megváltozik Isten, emberek, fontossági sorrend, mit tegyek és mit ne tegyek kérdésében. Isten szeretete uralkodj a szívemben, s minden hívő keresztyén szívében.

2012. november 28. – szerda

Ezékiel próféta könyve 12,25: Ha a ti napjaitokban mondok valamit, ti engedetlen nép, azt meg is teszem! - így szól az én Uram, az ÚR.

Ebben a fejezetben Isten beszél a prófétával, elsorolja neki a nép bűneit, engedetlenségét, hűtlenségét Isten iránt. Ha emberi alkotás lenne a Biblia, akkor csak úgy lehetne folytatni az ígét, hogy mindezekért Isten titeket megbüntet, haragszik rátok, hiszen annyi jót tett veletek, de ti mégis elfordultatok Tőle. Itt azonban Isten kijelentése van leírva, az Ő gondolatai magasabbak az emberek gondolatainál. Nem ismeretlen az ÚR előtt mindaz, ami a nép életében történt, még ebben az ígéletben is úgy szólítja őket hogy ti engedetlen nép, s mégis, mindezek ellenére Isten tartja szavát, hű marad önmagához, megvalósítja azt, amit ígért az ósatyáktól kezdve sokszor népének. Számunkra érthetetlen az ÚR kegyelme, hűsége, mellyel könyörül még az engedetleneken is, de azt is jól tudjuk, hogy mi sem azért vagyunk az Ő gyermekei, mert azt kiérdemeltük volna, hanem azért, mert ezzel az érthetetlen szeretettel fordult hozzánk is, amikor még engedetlenek voltunk. Isten szava megáll mindenha, nem

dönti meg senki hatalma, szoktuk énekelni reformációkor, s érdemes elgondolkodni, hogy ez mekkora áldozatot jelent, és milyen nagy szeretetet Isten részéről felénk. Az Ő szava jelentesen ma is útmutatást és áldást, biztos alapot életünkben.

2012. november 29. – csütörtök

Pál első levele a korintusiakhoz 10,13: Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni.

Fiatal keresztyén koromban illedelmesen meghallgattam idősebb testvérek beszámolóit, amikor elmondták, hogy csak Isten segítette túl őket nagyon nehéz helyzeteken, az ÚR kegyelme nélkül elviselhetetlen lett volna a megpróbáltatás. Illedelmesen meghallgattam, de még nagyon éretlen voltam, s bizony ma már nagyon szégyellem, de néha nem is figyeltem eléggé, máskor nem tartottam hitelesnek az ilyen beszámolót, túlzásnak véltem, önsajnálkozásnak. Pedig az ÚR csodálatosan működik gyermekeinek életében, nagyon egyszerű emberektől kellett sokszor megtanuljam, mit jelent a hit, az Istenbe vetett gyermeki bizalom, mit jelent az, amikor olyan megpróbáltatásokban is kitartottak, melyeknél sokkal kisebb nehézségek idején is én felkiáltok, segítséget kérek, mert kibírhatatlannak vélem a szenvedést. Ma már hálás vagyok mindazokért, akiknek kitartása, hűsége példa értékű, akiknek hitben való kitartása a legrettenetesebb próbák alatt engem is arra bátorít, hogy bízzam Istenben a nehézség idején. Az Ő szabadítása nem késik, az Ő kegyelme erőt ad annak a nyomorúságnak elhordozására, leküzdésére, melynek mértékét ugyancsak Isten szabja meg. Mások hiteles beszámolói alapján, és ma már saját, sokszor nehezen viselt próbáim szerény tapasztalata alapján is tudom, vallom, hirdetem: Isten hűséges, az Ő hűsége napról-napra létfontosságú életünkben, az Isten által elkészített szabadítás pedig a legnagyobb áldások, örömök közé tartozik.

2012. november 30. – péntek

Pál második levele Timóteusnak 4,18: Meg is szabadít engem az Úr minden gonosztól, és bevisz az ő mennyei országába. Övé a dicsőség örökkön örökké. Ámen.

Minden keresztyénnek ez a vágya, sokan sóhajtoznak, nem látják értelmét földi életüknek, belefáradtak az evilági küzdelmekbe, kérik Istent, hogy szabadítsa meg őket a gonosztól úgy, hogy a földi világból vigye át őket a mennyei valóságba. Tudva, hogy az mennyivel jobb, maga Pál apostol is beszél erről a vágyakozásáról. De ameddig Isten elhozza számára azt az időt, addig kész a földi életben tovább küzdeni. Amikor küzd, viaskodik, fáradozik, nem téveszti szem elől a célt, a jutalmat, a tökéletes szabadítást, aminek elnyeréséről semmi kétsége. Ez a mondat egy kijelentés, nem óhaj, nem emberi gondolat, nem lehetőség, hanem az Isten kegyelmének komolyan vétele, a Lélek meggyőzése a mi lelkünkben, szent bizonyosság arról, ami nem rajtunk múlik, hanem Isten cselekszi meg velünk, a Krisztusért. Hiszem, tudom, Isten megszabadít minden gonosztól, és bevisz az Ő országába, a tökéletességbe. Ezért én ma köszönetet mondok Neki, az apostollal együtt dicsőítem az ÚR Nevét, s kérem Őt, adja meg ezt a bizonyosságot minden gyermekének, hogy együtt örvezzhessünk és együtt magasztaljuk Őt.